

ALEXANDRA OTT

CĂUTĂTORII ȚINUTULUI ȘALBATIC

Traducere din limba engleză
de Ștefan Mălaimare

corint^v**junior**

*Tuturor fetelor
cu visuri mari și inimi neînfricate.
Fie ca întotdeauna să țintiți cât mai sus!*

UNU

Cercetez cu privirea cerul, însă nu văd nici urmă de dragon printre nori.

Tata spune că dragonii pornesc în prima vânătoare a zilei încă de la revărsatul zorilor, așa că mereu scrutez văzduhul dimineața devreme, când soarele se găsește jos, la linia orizontului, iar primele raze trandafirii de lumină scânteiază pe suprafața oceanului. Să le iscodești pe aceste făpturi când pornesc după pradă dimineața, atunci când părăsesc siguranța insulei lor și zboară peste ape, este singurul mod de a le zări în afara Ținutului. Dar, cu excepția vreunei umbre răzlețe în înaltul cerului, de cele mai multe ori nu văd nimic.

— Iarăși te holbezi la nori? mă tachinează o voce cunoscută.

— Mă uit după dragoni, îi răspund eu Runei, cu un zâmbet pe buze.

— Nici nu mă așteptam la altceva, spune Runa, zâmbind la rîndul ei. Dar trebuie să ne grăbim dacă vrem să le facem pe toate. Nu ai zis că mama ta ți-a dat o listă lungă de treburi?

Chiar are dreptate. Să adunăm toate lucrurile după care ne-a trimis mama în sat ar putea să ne ia toată dimineața. Tocmai de aceea o conving mereu pe prietena mea cea mai bună să mă însoțească, atunci când am de îndeplinit aceste sarcini plictisitoare. Mă distrez mereu cu Runa, orice aș face.

— Ei bine, în cazul ăsta... ne luăm la întrecere! spun eu, luând-o la fugă pe drumul de pământ, înainte ca Runa să poată reacționa.

— Trișezil! îmi strigă ea din urmă și începe să gonească după mine.

Ferma părinților Runei se află în afara satului, la capătul potecii, dincolo de prima colină, așa că e drum lung de aici până în centru. În alergare, pământul moale și iarba umedă mi se lipesc de tălpile goale, iar vântul îmi ciufulește părul. Aerul dimineții e așa de răcoros, deși se apropie sfârșitul verii, încât aproape că îmi doresc să-mi fi luat haina.

Trec de vârful colinei și mă opresc să-mi trag sufletul. Drept înainte, în curbura golfului, se află sătucul nostru. La sud se întinde oceanul, licărind în lumina soarelui. Abia vizibile pe apă, bărcile pescarilor pândesc captura zilei. De celelalte trei părți

ale satului se întind dealuri tot mai înalte, care, la înălțimi mari, lasă loc platourilor amețitoare și treptat se transformă în vârfuri montane. Acolo, în regiunile muntoase, se întinde Ținutul Sălbatic.

Tata mi-a povestit totul despre Ținut, bineînțeles. Despre munți, cascade, păduri. Despre lacuri cu apă cristalină și gheizere țâșnind din apă. Ca să nu mai vorbim de ghețarii masivi care se întind la nord sau de câmpurile mocnind de lavă dimprejurul vulcanilor, ce întretaie insula pe diagonală. Ținutul e o lume în sine, o lume de nelocuit pentru oameni; căminul perfect, însă, pentru creaturile magice. O lume accesibilă numai Căutătorilor, care, pe spina-rea dragonilor, îi străpung înălțimile pentru a aduna comorile pe care le găzduiește.

Căutătorii sunt singurii oameni de pe insulă care pot pătrunde în Ținut – tuturor celorlalți le este interzis. Eu nu l-am văzut niciodată, bineînțeles, dar tatăl meu a fost Căutător, înainte să se rănească la picior, așa că mi-a povestit totul despre aventurile sale. Până ce voi deveni eu însămi Căutătoare, va trebui să mă mulțumesc să cercetez cerul cu privirea în căutarea dragonilor și să sper că voi vedea, chiar și în treacăt, una dintre aceste creaturi magice.

— Te prind eu! îmi strigă Runa, apropiindu-se în vreme ce trag aer în piept și mă lansez pe colină în jos.

Drumul de pământ e întortocheat și ne poartă dincolo de coliba familiei mele și de cea a vecinilor, apoi se lărgeste, dând în drumul de la marginea pieței principale a satului, unde bat clopotele anunțând venirea zorilor. E hărmălaie – pescarii se îndreaptă spre malul oceanului, vânzătorii își deschid ușile magazinelor, bărbații pleacă la muncă, iar femeile se grăbesc cu marfa în târg. Runa și cu mine alergăm umăr la umăr acum, îndreptându-ne către copacul înalt care marchează centrul pieței și pe care îl atingem amândouă în aceeași clipă.

— Cred că e egalitate, anunță Runa, trăgându-și sufletul.

— Bine, accept eu, gâfâind. Așadar, unde vrei să mergem mai întâi?

— Nu la pescar, spune ea, strâmbând din nas. Nu vreau să miros toată ziua a pește.

— Bine gândit! Hai să începem cu brutăria!

Înainte să pornim din nou la drum, Runa își scutură tivul fustei de parcă s-ar fi murdărit, deși nu văd să aibă ceva. Chiar și după atâta alergat, Runa reușește să arate îngrijită. În unele privințe, semănăm – avem amândouă pielea de un cafeniu-deschis și ochi căprui, ca toți ceilalți din sat, precum și păr negru ca pana corbului. Dar, dacă părul meu este un maldăr de bucle neascultătoare, părul Runei este

mereu atent prins în codițe din care nu scapă niciun fir răzleț. Nu își murdărește niciodată tivul fustei cu noroi, iar singurul moment când se umple de praf este când călărește sau când curăță grajdul cailor. Eu, în schimb, sunt întotdeauna murdară și nici măcar nu am cal sau grajd.

Dar, în ciuda diferențelor dintre noi, am fost prietene încă dinainte de a fi început să mergem pe două picioare; ea este persoana care mă cunoaște cel mai îndeaproape, cu excepția, poate, a tatei. Când o crenguță de licheni îmi distrage atenția, undeva la jumătatea drumului spre brutărie, Runa începe să râdă, deși altcuiva i s-ar părea ciudat.

— Să înțeleg că acum te holbezi la pământ? spune ea, tachinându-mă.

— Sunt licheni laekning, îi răspund, ignorând-o. Din ei se poate face un tonic tămăduitor pentru tratarea febrei.

Ochii Runei lucesc.

— Serios?

Se apropie de mine. Eu zâmbesc. Poate că mă tachinează din cauza fascinației mele pentru flori și pentru creaturi magice, dar este la fel de pasionată de darul ei, cel al tămăduirii, precum sunt eu de al meu, cel al naturii.

— Cum funcționează?

— N-am idee! îi răspund. Dar tata spune că e o plantă rară pe timp de vară. Ar trebui să o ajut un pic să crească, iar apoi putem să îl anunțăm pe Vârstnicul Ingvar. Va vrea să o recolteze pentru tonicele lui.

Runa face un pas în spate, iar eu îmi invoc magia.

Îmi folosesc darul pentru a găsi forța vitală a plantei. Este delicată, dar în același timp puternică. Îi dau un mic impuls cu magia mea, alimentând scânteia forței sale vitale, și o simt cum crește, în vârtejul delicat al energiei. Planta se întinde pe pereți, țintind tot mai sus.

— Haide! mă cheamă Runa, când vede că am terminat. Să-l găsim pe Vârstnicul Ingvar!

Traversăm piața centrală și ne îndreptăm spre coliba mică și turtită care găzduiește toate leacurile și tonicele Vârstnicului Ingvar, și care se află alături de cea a doctorului. În interior, coliba este ticsită de rânduri de rafturi, pline toate cu sticle și borcane cu unguente tămăduitoare, alifii și pudre. Mie îmi dă o senzație de claustrofobie, dar Runa adoră să se piardă printre rafturi, citind etichetele cu litere de-o șchioapă de pe fiecare borcan.

Așteptăm răbdătoare ca Vârstnicul Ingvar să termine de vorbit cu o clientă în spatele magazinului. O recunosc pe Olga, o bătrână care locuiește lângă docuri.

— Nu îmi vine să cred că le-ar permite să se întorcă, spune Vârstnica Olga, cu vocea încordată, îngrijorată tare, iar Vârstnicul Ingvar se încruntă.

— Cu siguranță nu ar permite așa ceva Căutătorii, dacă nu ar fi sigur...

— Totuși, nu cred că au căzut de acord încă. Este de-a dreptul rușinos. Ai zice că sunt în stare să se înțeleagă în cadrul consiliului.

Deși mama îmi spune mereu că este nepoliticos să ascuți discuții străine, nu pot să nu ciulesc urechea la auzul acestor cuvinte. Cei cinci săteni care sunt aleși să fie Căutători alcătuiesc și consiliul sătesc, în cadrul căruia iau multe decizii despre felul în care merg lucrurile, încercând totodată să rezolve conflicte. Nu că ar fi cine știe ce decizii de luat sau conflicte de rezolvat într-un sat atât de mic. În istoria recentă, cea mai însemnată decizie a fost legată de cartofii Vârstnicei Frida, care sufocau năpii unei vecine. Chiar și așa, nu pot să nu fiu fascinată de orice discuție cu privire la Căutători. Dacă vreau să ajung Căutătoare într-o bună zi, trebuie să știu *totul* despre ei.

— Părerea mea e că nu ar fi trebuit niciodată să reia legăturile cu ei, spune Vârstnica Olga.

Dă să mai zică ceva, însă Vârstnicul Ingvar, care ne observă pe mine și pe Runa, își drege glasul, iar Vârstnica Olga se întoarce către noi.

— Bună dimineața, fetelor! ne salută Vârstnicul Ingvar. Imediat vă ajut și pe voi!

Așa se încheie misterioasa conversație – Vârstnica Olga termină de cumpărat și dă să plece. Însă, trecând pe lângă noi, se oprește și ne spune:

— Stați departe de docuri, fetelor! Ascultați la mine! Feriți-vă de necazuri!

— Ce fel de necazuri? întreb eu.

Văd cum i se întunecă privirea.

— Vondurii, firește.

Runa icnește, iar eu fac ochii mari. Dar, înainte să apuc să pun o altă întrebare, se îndepărtează și iese din magazin.

Mă întorc imediat către Vârstnicul Ingvar:

— Ce a vrut să zică?

Vârstnicul Ingvar ține buzele ținute. Într-un final, spune:

— Nu trebuie să vă faceți voi griji! Lumea vorbește, atâta tot.

— S-au întors Vondurii? întreb eu.

Vârstnicul Ingvar pare că ezită:

— Căutătorii le-au dat permisiunea Vondurilor să andocheze din nou, cu ocazia următoarei zile de târg. Cel puțin așa se zvonește. Dar un zvon e un zvon, nimic mai mult.

Runa și cu mine ne uităm una la alta. În satele mici, ca al nostru, umblă multe zvonuri – dar multe

se și adevăresc. Discuțiile despre Vonduri m-au neliniștit întotdeauna. Toate clanurile continentale întreprind periodic călătoriile comerciale spre insula noastră, cu excepția Vondurilor, cărora le-au fost interzise. Avem cu aceștia o istorie, puțin spus, dificilă. Tata zice că, în urmă cu mulți ani, o navă plină cu magicieni Vondur a încercat să ne cucerească insula și să îi alunge pe săteni de pe ea, fiindcă voiau să pună stăpânire pe Ținutul Sălbatic și să îl exploateze numai ei. Din fericire, magia lor nu s-a putut măsura cu magia Căutătorilor, care i-au izgonit în cele din urmă. De atunci, nu au mai pus piciorul pe insula noastră.

Vondurii nu sunt înzestrați cu darul magiei, cum suntem noi. În schimb, pot face magie neagră, folosind obiecte sau creaturi pătrunse de suflu magic. Tata spune că Vondurii ar prefera să măcelărească un dragon decât să îl protejeze, ca să poată folosi părți din corpul acestora pentru poțiuni și vrăjile lor stranii. De aceea Căutătorii le păzesc pe creaturile insulei noastre. Dacă s-ar ivi ocazia, Vondurii ar ucide toate făpturile de pe insulă.

Nu pot înțelege cum de consiliul Căutătorilor le-ar putea permite Vondurilor să andocheze pe insulă în scopuri comerciale. Căutătorul Oskar, cel mai bătrân și, prin urmare, și capul consiliului, era Căutător pe vremea când Vondurii au încercat

să cucerească insula și a ajutat la alungarea acestora. Să fi devenit oare aceștia suficient de pașnici, încât să poată face comerț cu noi, într-un timp atât de scurt? Au fost întotdeauna cunoscuți pentru războaiele purtate cu vecinii pe care i-au invadat și pentru dragonii pe care i-au nimicit.

Vreau să îl întreb mai multe pe Vârstnicul Ingvar, dar acesta schimbă repede subiectul, întrebându-ne pentru ce i-am trecut pragul. Îi povestim despre licheni, iar el ne mulțumește din inimă, apoi ne conduce până la ușa magazinului.

Odată ieșite afară, eu clipesc în lumina puternică a soarelui, iar Runa deschide calea către brutărie.

— Crezi că au dreptate? mă grăbesc să întreb. În legătură cu Vondurii.

— Mereu au umblat tot felul de zvonuri despre clanul Vondur, spune Runa. Probabil că nu e nimic.

— Dar de obicei nu andochează pe insulă într-o zi de târg, spun eu. De ce le-ar permite de data asta consiliul să o facă?

Runa deschide gura, dar un strigăt venit de undeva, din fața noastră, ne face pe amândouă să sărim în sus. Elisa se îndreaptă spre noi în fugă, strigându-mă.

Surioara mea nu aleargă aproape niciodată – o apucă o tuse urâtă, convulsivă, de pe urma căreia respiră cu dificultate, iar mama îi interzice cu

strictețe să fugă dintr-un loc în altul. Așa că, să o văd gonind către mine prin piața centrală a satului îmi spune că ceva s-a petrecut. Ceva *important*.

— Elisa? Ce s-a întâmplat?

Elisa se oprește în dreptul meu, gâfâind din greu. E scundă chiar și pentru șase ani, iar fusta mea veche aproape șterge pe jos. Când își recapătă suflul, spune:

— Căutătorul Oskar. A venit de dimineață să stea de vorbă cu tata. Se *retrage*!

Runa se încruntă, neînțelegând, însă eu rânjesc:

— Ești sigură? Sigur a zis asta?

— *Da!* confirmă iute Elisa, încrucișându-și brațele la piept de indignare.

— Ce se întâmplă? întreabă Runa.

— Nu înțelegi? spun eu, zâmbind și mai tare acum. Întotdeauna sunt cinci Căutători. Așa că, dacă se retrage din funcție Căutătorul Oskar, asta înseamnă că vor trebui să organizeze o competiție ca să-i aleagă înlocuitorul.

— Oh, Doamne, o competiție pentru Căutători? întreabă Runa, prinzând în cele din urmă înțelesul vorbelor Elisei.

— *Da!* Și din moment ce am deja doisprezece ani, sunt suficient de mare să mă înscriu! Înțelegi ce înseamnă asta?

— Stai să văd dacă am înțeles! spune ea, zâmbind. Vrei să participi la competiție.

— Voi participa, și nu doar atât. Voi câștiga, spun eu, simțind că aș putea dansa aici, în mijlocul pieței, strigându-le tuturor vestea cea bună.

Ocazia pe care o așteptam a sosit.

Voi deveni Căutătoare.